

פרולוג

פגישה חשאית ב'בור' (בקריה בתל אביב)

ראש הממשלה וכמה דמויות נוספות התקבצו בחדר לאספה מצומצמת. רק מי שמוכרח היה להיכנס לסוד העניין, נכח בה. העיניים המודאגות של שר הביטחון הוכיחו יותר מאלף מילים את חומרת המצב.

הדממה הייתה סמיכה וניתנת למישוש. כשאחרון המוזמנים הופיע, קם ראש הממשלה גושן ופתח בטון סמכותי המסתיר עמוק את החשש שפעם בו. "זה כבר המקרה השישי בתקופה האחרונה. מדובר במחדל ביטחוני מביש ביותר".

הרמטכ"ל בלע את רוקו במאמץ. זה פשוט לא יכול לקרות להם. רובי גושן פנה אל ראש המוסד. "תסביר לכל הנוכחים, שי, את הסיבה להתכנסות הדחופה שלנו הלילה". שמי הארץ באותו ערב נראו קודרים במיוחד, כמו קוראים את המצב הביטחוני הרעוע שפקד לאחרונה את צמרת הביטחון.

שי דקל, הרמס"ד, כחכח בגרונו. "לאחרונה אחד מן האויבים המושבעים שלנו מהעבר, קם לתחייה", קולו היה כבד ולאח. חלק נכבד מן החטופים היו שייכים לשורות המוסד. "הוא הגיח משום מקום כשבידיו תוכנית זדונית, תוכנית שעל אף כל המאמצים שלנו, לא הצלחנו עד כה לחשוף את פרטיה במדויק. נראה כי מדובר בשיטת פעולה חדשה להוציא מאיתנו את כל הסודות הביטחוניים המסווגים, או שמא יש לה מטרה אחרת, שונה ממה שאנו יודעים". הוא נעצר לרגע, בוחן במבטו את כל הנוכחים באספה.

שי בלע את רוקו, מעביר יד על שערו המאפיר. "הם אימצו את הרעיון לחטוף סוכנים או חיילים בדרגות שונות, רובן בכירות. אנשינו עונו כמעט בלי הפסקה". הוא נשם עמוקות והמשיך. "מדובר ככל הנראה בדפוס פעולה חדש מצידם של אויבנו. והדבר הגרוע ביותר הוא שאיננו יודעים מהי המטרה האמיתית שלהם. יש חלק נכבד בפאזל הזה שאיננו יודעים עדיין".

הרמס"ד העביר את מבטו בין הנוכחים ואז פלט: "לפני תקופה קצרה נחטפה אישיות נוספת. מדובר בעומר שקד, ראש אגף קיסריה".

אלעד גבע, הרמטכ"ל, פלט שריקה של חוסר אמון. "וואו. משתכללים מפעם לפעם", זיעה נצנצה ממצחו.

"אין לך מושג עד כמה", לחש שרון אלפא, מפקד בצה"ל, שהשתתף באותה ישיבה מהסיבה הפשוטה שאחד מפקודיו נלקח בשבי לפני זמן מה.

"איש מהחטופים לא הספיק ליצור קשר ולספר מה בדיוק קרה שם", הוסיף רובי גושן, מעמיס פרט נוסף שהקשה על מלאכת הפענוח. "את המידע המצומצם שבידינו הבנו לבסוף. אחת פלוס

אחת שווה שתיים, בסופו של דבר”.

”אז? מה בכוונתנו לעשות? לא ידוע מיהם הגורמים האחראים לכך?” אלעד מחה את זיעתו בשרוול חולצתו. האוויר נעשה חנוק והאווירה כבדה.

”בשלב זה אין יותר מדי מה לעשות. האויבים נמצאים תמיד צעד אחד לפנינו במשוואה הזאת. בינתיים נצטרך לאבטח במהרה דמויות ביטחוניות חשובות כדי למנוע את המקרה הבא”, הבהיר ראש הממשלה, מטה את ראשו הצידה. לא היה לו בדל של מושג את מי כדאי להם לאבטח. את מי נצרך. את מי חובה. הוא, ראש הממשלה, ידע את האמת. זה לא רק עניין החטיפה. משהו אחר, סבוך הרבה יותר, מסתתר מאחור. יש לחוטף הסדרתי שלהם מטרה אחת מסוימת מאוד, אך הוא עדיין לא הצליח להצביע על הנקודה, להגדיר מה בדיוק חסר להם בסיפור ההזוי הזה.

שי, שישב סמוך לראש הממשלה וידע גם הוא את הפרט הזה, קם לפתע ממקומו. ”כרגע יש אחד ששרד מהמקום הזה, מה שאומר שעוד יש סיכוי לעצור את כל הטירוף. צריך פשוט לחשוב. למצוא פתרון”. הוא בלע רוק, משחרר את המידע היחיד שידעו עד כה: ”על כל החטיפות פיקד פארוק משעל. הוא האיש שעומד מאחורי כל המצב ההזוי הזה”. את המשך המשפט לא אמר, נותן לנוכחים בחדר להבין לבד לאן חותרים דבריו.

שתיקה רועמת.

”אבל הוא מת לפני כמה שנים!” שלומי הראל, ראש השב”כ, התרומם ממושביו בקריאה נסערת. לא כולם התוודעו לכך שהחשש אומת והוא חי.

”תתפלא או לא, הוא עשה הצגה שלמה כדי שנחשוב כך. בפועל

הוא חי והסתתר עד עכשיו מעינינו". לא רבים היו שותפים בסוד העניין הרגיש, ולכן איש לא ידע מה התחדש עם פארוק. בעבר, כש"נהרג" הנחש המסוכן ביותר עלי אדמות, הלוא הוא הנקרא פארוק משעל, העם כולו רווח. פארוק היה אחד האנשים המסוכנים ביותר שהכירה המדינה.

שר הביטחון בחן את פניו של שי דקל, מבחין בנצנוץ מוזר בעיניו. המוסד חטף הכי הרבה עד כה. רבים משורותיו נחטפו. שי נראה כמו אב שנעלמו עקבותיו של הילד שלו בעת ששמר עליו בגינת המשחקים. הרמס"ד הרים עיניים, מיישיר אותן אל אמיר. הלה החליף מבט עם שר הביטחון. נראה היה שתוכנית מתבשלת בתוך מוחו.

"מה יש, אמיר?" הרמס"ד סימן בעיניו לעבר האיש שישב סמוך לשר הביטחון, סימן שאלה בעיניו.

נראה היה שאמיר רצה לומר משהו, אך חושש מכך. הוא הביט שוב בדמות שעל ידו, מסמן לה לומר, אולם גם היא בחרה בשתיקה מהורהרת. שנייה בדיוק לאחר מכן הבין שי את הלך מחשבתם של השניים, קולט לאן הם מנסים לחתור.

"אוי, לא. הגזמת עכשיו!"

הרמטכ"ל הצטרף אליהם, מדבר באותו טון מוזר, בלתי ברור. "אני... אם אני מבין נכון את כיוון המחשבה שלך", החל, מתלעלע עם המילים, "הוא לא יסכים. בקושי זמן קצר חלף מאז מה שקרה. אני אומר שזה חסר סיכוי לבקש ממנו". הוא ניחן בתפיסה חדה והבין מייד על מה מתווכחים ראש המוסד ושר הביטחון ביניהם בלי מילים.

ראש הממשלה העביר מבט תמה, חסר הבנה, מאמיר אל שי. "על מי אתם מדברים, רבותיי?"

התשובה יצאה מפיהם במקלה: "אורי שביט".

אמיר המשיך להסביר: "הוא היחיד שאפשר להיעזר בו בשלב הזה".

"זו אפילו לא אופציה!" שצף ראש המוסד, יוצא להגנת פקודו ולהגנת מוסריות היושבים בחדר. "אני לא אתן לכם להשתמש בו. לא אחרי כל מה שהוא עבר!"

רובי הנהן, מסכים עם כל מילה.

שי המשיך, קולו החלטי, בלתי אפשרי לערעור. "אתם לא תעשו לו את זה! זה יהיה הדבר הכי לא הומני לעשות לבן אדם!" הזדעק, לא מאמין לאן תסכול יכול להוביל גם את האנושיים והמוסריים ביותר. הוא קם ממקומו, מלמל "סלחו לי" חטוף ויצא מן החדר בסערה.

הנוכחים הביטו במחזה הנדיר בעיניים פעורות. שי דקל מעולם לא איבד את שלוותו ואת קור רוחו הנצחי. ברגע שגוו נעלם מן האופק, המשיך ראש הממשלה, פולט נשיפה.

"עזבו, זה חסר סיכוי. אורי אומנם עבר את מה שעבר וחי איכשהו, אבל אני לא יודע מה נותר ממנו מבחינה נפשית וגופנית. לא יודע מה קודם למה".

שלושה הנהונים איטיים נראו, מסכימים עם הנאמר. היתר הביטו בראש הממשלה בפנים חסרות הבעה.

"אף אחד לא הבטיח שהוא בכלל יצא מזה ויהיה בסדר", המשיך רובי. "אין סיכוי שהוא ירצה לשוב למקום האפל הזה, גם בעד כל הון שבעולם. אני חותם על זאת על פי היגיון קר ופשוט".

עד היכן יכול אדם לרדת ברגעים של איבוד עשתונות וייאוש? זו אפילו אינה אמורה להיות אלטרנטיבה! אדם במצב כשל אורי

אינו אמור כלל לשוב לתופת שממנה בקושי שרד. נס לא קורה
פעם שנייה...

קולו של אמיר סלע נשמע שקט ומפחיד לפתע. "תמיד יש
דרכים לאלץ בן אדם לבצע דברים, אתם יודעים".
השתיקה בחדר העמיקה.

פרק 1

בניין נטוש. גבול ישראל-סוריה

בתוך הדמות רעולת הפנים שהסתובבה ברחובות הריקים באישון לילה, הסתתר מבוקש מספר אחת של מדינת ישראל, כשמאחוריו מלווה אותו אחד מאנשיו, כמאבטח.

רעול הפנים ידע בדיוק לאן מועדות פניו, וחש ביטחון רב לחדור למקום המאובטח, הגם שלא קבע פגישה או הודיע על בואו. לא רבים מלבדו ידעו שתוכו של הבניין הנטוש שוקק חיים; אותו בניין זנוח שהתייאשו משיפוצו לפני שנים ועד כה לא התקרב אליו אדם זר. דווקא בגלל הנתון הזה הוא ידע בבירור שלא יתקבל בברכה, אך בחר להתעלם מכך ולהסתכן בכניסתו. אחרי הכול, סיכון זהו שמו השני...

ברגע שנכנס, הבחינו כמה דמויות בזר, נועצות בו מבטים חשדניים. שלושת השומרים התקרבו אליו ברובי קלצ'ניקוב שלופים.

"מי אתה?" שומר מזוקן ונמוך קומה קרב לעברו, דורך

את נשקו.

"תירגעו עם הרובים. קוראים לי עומאר אבו דאוד ואני ידיד של הבוס שלכם, פארוק משעל. אני יודע שהוא שם. תנו לי להיכנס". השומר לא הוריד את ידו האוחזת ברובה. "מי בכלל אמר לך שהפארוק הזה שלך באמת פה? מי הוא בכלל? ויודע מה? בוא נגיד שהייתי יותר מאמין שאתה איש משטרה בתחפושת עם סיפור כיסוי טוב... תוכיח לי שאני טועה".

עומאר, שהבין כי הוא מתעסק עם ברנשים שאינם יודעים דרך קלה מהי, נאנח תיאטרלית, ממלמל ביובש: "מצטער".

לפני שהשומרים הספיקו להבין מהי כוונתו, הטיח בשומר המזוקן, הקרוב אליו ביותר, אגרוף במרכז פניו. האיש התעשת מהר, מכוון את רובהו אל הפולש. הלה התנפל עליו, משליך את הנשק על הרצפה. מאבטחו של עומאר בעט בנשק באינסטינקט של רגע, מרחיק אותו מטווח ידם של שני השומרים הנוספים שניסו לחתור למגע עם עומאר ומאבטחו. המאבטח הוסיף שתי מכות מחץ שמוטטו את המזוקן, מוציאות אותו סופית מתפקוד.

עומאר המשיך אל השני, מתעלם מזרזיפי הדם שהחלו לקלוח משפתיו ומאפו. הוא תפס את זרועו, מעקם ומצמיד אותה בכוח אל הקיר, סוחט ממנו קריאת כאב. השומר השני לא התייאש ובעט בעומאר, מעיף אותו על הרצפה. מאבטחו של עומאר עזב את השלישי ומיהר לעזור לבוס שלו, מטיח אגרוף בסרעפתו של השומר. הוא התקפל, משתנק. מכת אגרוף מדויקת נוספת הוציאה אותו סופית מן המשוואה.

עומאר הביט במאבטח שלו ואחר החזיר את מבטו אל השלושה השרועים על הרצפה בתנוחות שונות. המאבטח פירש את המבט הזה כתודה אילמת, המקסימום שיזכה לקבל ממנו.

"להזכירכם, אתם בחרתם ללכת על הדרך הקשה", העמיד פנים של משתתף בצערם. "אבל אל דאגה, עוד מעט תחזרו להרגיש כמו חדשים". שהייה של רגע. "מקווה בשבילכם".

עומאר סימן למאבטחו להישאר למטה. הוא התקדם פנימה, מנסה לתור אחר מעלית. משלא מצא, עלה שתי קומות, מייחל בליבו שלא יפגוש בשומרים נוספים. בקומה זו מצא את הדלת החומה המתקלפת שחיפש.

הוא נכנס פנימה בלי לדפוק.

האדם שהביט בחלון ולגם באיטיות מענגת את הקפה היומי שלו הסתובב לאחוריו בחדות, שולף מתוך אינסטינקט את אקדח ה-CZ שלו.

"מה אתה חו-" לאחר רגע התחלפה הבעת הפנים להפתעה גמורה, מזהה את העיניים המביטות בו מבעד למסכה. "עומאר?!"

עומאר הסיר מפניו את כובע הגנבים, שממנו נראו רק עיניו ופיו. "אהלן, פארוק חביבי. כמה טוב לפגוש אותך". הוא התקרב אליו בידיים פרושות לחיבוק, אך פארוק דחה אותו בגסות.

"מי אמר שזה באמת אתה?" שאל בחשד.

"מה?!" הרים גבות באכזבה, כמעט בטוח שלא שמע טוב. "נו, באמת. פרנואיד נהיית לי פה. תן לי להסיר ספקות. לפני יותר משנה, כשביימת את מותך וברחת מהישראלים, אני הייתי זה שעזר לך. אני העברתי לפלקון, השתול ההוא, את גלולת הפרופאפנון. מצלצל לך מוכר?"

"אוקיי, אוקיי, אח שלי. קניתי", פארוק חייך, מותח חתך עמוק, טרי יחסית, לאורך לחיו הימנית. "רק אתה יודע את זה ש- אתה מבין למה אני מתכוון. אז, ידידי, איך הצלחת לפרוץ לבניין

‘שלי?’ פליאה ומעט חשש זעקן מכל קמטוט בפניו הכהות.

הוא ידע שקשה עד בלתי אפשרי להשיג אותו ולמוצאו. כעת הייתה לו גם מעט הפוגה מכל הבריחות מהצבא הישראלי, לאחר שהצליח לשכנע אותם כי הוא מת. לתפוס אותו היה כמו לתפוס יצור בלתי נראה.

אז כיצד הצליח עומאר למצוא את מקום הימצאו ולהיכנס? לאחר שתיאר לו ידידו את הפריצה שלו, קבע בזעם בלתי נשלט: “עוד היום הם מפוטרים, השומרים האלה! עאלק שומרים!” הוא הסתובב בחדר, אחוז תזזית, המום מהיכולת של חברו.

עומאר התיישב על כיסא מזדמן בלי לקבל אישור, רגוע גם מול ההתפרצות של פארוק. הם היו חברים טובים מכדי שירגיש שלא בנוח להיכנס לאדם הזה בלא כל הזמנה, גם אם מדובר באחד באנשים הכי מסוכנים שהכיר, בלי הגזמה.

סוריה

הוא לא האמין שזה באמת קורה לו.

אורי הביט סביבו במבט לא מרוכז, מנסה להשתלט על הפחד האופף אותו. המקום שבו נכלא היה קטן, מעט יותר גדול מגודלו של אדם ממוצע. האוויר היה חנוק וזיעה שטפה את מצחו. הוא באמת נלקח בשבי. יכול להיות שאיש אינו יודע שהוא בכלל בין החיים? מי הבטיח שלא יחשבו שהוא נקבר בין ההריסות בתיכון שבירושלים? עד שמישהו יעלה על קצה דעתו, אם בכלל, שהוא שבוי בידיו של עומאר או אחד מהחברה שלו - זה עלול להסתיים לא טוב.

הוא שבוי. הוא באמת שבוי!

הכאב ליווה אותו והעניק עומק לפחדיו. הוא לא ידע כמה זמן כבר עבר מאז נלקח בשבי, ומה מצב הפציעות מהפיגוע של עומאר אבו דאוד. אורי שאף עשן רב שהקשה על נשימותיו וגרם לו תחושת חנק, והיו לו כוויות מהפיצוצים. מן הסתם הפציעות עשויות להזדהם אם לא יטופלו בקרוב.

הוא נזכר שלפני שהתעלף בשנית, ראה מולו את דמותו של עומאר שאיחל לו בהצלחה בגיהנום, כשחיוך שטני על פניו. באותו זמן הוריד עומאר מפניו את השק שכיסה את פניו ולא טרח לשים אותו עליו בשנית. לפחות כעת הוא יכול לראות משהו. הוא לא ידע כמה זמן עבר, אך כשהחל לחוש שהוא יוצא משפיות, נשמע רעש צורמני של חריקת דלת.

דמות נכנסה פנימה, לופתת את זרועו של אורי בלי שמץ רחמים. אורי ניסה להתגבר על זעקת הכאב, אולם נכשל בניסיון זה. צמרמורת טיפסה במעלה גבו מתחושת הכאב הנוראה. האיש גרר אותו, אינו מרחם על פצעיו או מתייחס לרעב הנורא שאיים לשגע אותו.

איך זה קורה לו? ולמה? למה תמיד דווקא לו?!

הם עברו דרך מסדרון אפלולי, מאובק משהו, ונכנסו לחדר שזכה לכינוי "חדר חקירות". הקירות היו מקולפים וקורי עכביש כיסו כל חלקה טובה. צבע הקירות היה שחור כפחם, מן הסתם כדי להשרות אווירה שלילית על הנחקרים, בלשון מעודנת.

האיש עזב את החדרון, מותיר את אורי לבדו בחדר. הכאב זעק מכל תו בפניו המעונות. וזה עוד לא להתחלה...

מישהו מוכרח לבדוק את הפציעות מהפיגוע בירושלים. המצב

שלחן ודאי הידרדר, נחרד אורי. הוא הספיק להכיר בחייו הרבה מאוד סוגי כאבים, וכוויות אלו, הרי, לא היו מהכאבים הקשים ביותר שיצא לו לחוש. אך התחושה הפעם הייתה שונה, בלתי נסבלת. גם בלי ידע קודם ברפואה הצליח להבין שהמצב שלו לא טוב.

הזמן נקף. הצמא והחום הבלתי־נסבלים החלו לתת בו אותות. אם זו ההתחלה, מה מצפה לו בהמשך? הוא איבד סופית את תחושת הזמן ונכנס לתוך ספק נמנום־ספק עילפון, ואז נשמעה חריקת הדלת.

הנכנס העיר אותו בשיטה הלא־מקורית בעליל: סטירת לחי. השבוי פקח את עיניו בבהלה, מרים עיניים אל הבא. "ברוך הבא, אורי".

ליבו של אורי החסיר פעימה. החקירה התחילה לרעתו, כבר מהרגע הראשון. בדרך כלל חוקרים מנסים לדלות פרטים על הנחקר, אך פה המצב היה שונה. החוקרים ידעו עליו הכול כולל הכול, תודות לעומאר, כמובן. כל שקר הכי קטן יתגלה להם במהירות, ואם כך, מצבו אבוד.

וגרוע מכך, הם ידעו על משפחתו. אם משהו לא יתנהל כרצונם, מי יודע אילו שיטות ינקטו? הוא מוכן לסבול הכול, כמעט, רק שלא יערבו את אשתו וילדיו בעניין. הם סבלו בגללו די והותר. המצב של דן אינו ידוע לו, והוא כלל לא היה מעוניין שיתווסף סעיף נוסף למצבו הרפואי הכולל עד כה אלרגיה, שאיפת עשן, פציעות, שלא לדבר על מצבו הנפשי...

החוקר חשף טור שיניים צהבהבות והוציא מהמגירה כמה כלי חקירה שאורי, עם כל ניסיונו, לא הכיר את שמות כולם.

"נעשה היכרות, אורי. כל אחד יספר לשני קצת על עצמו, אוקיי?" שאל רטורית, מעמיק את חיוכו. "אני אתחיל, ברשותך. אני פארוק, לא אחר מחברו הקרוב של ידידך הוותיק עומאר. מקווה שאני לא מחדש לך, אבל אני אחד האנשים שהמדינה שלך לא הצליחה להסתדר איתם. ועכשיו, כשהכול ברור בינינו, אשמח שתחדש לי קצת על עצמך".

הצבע אזל מפניו של אורי. הוא רצה לנסות לשדר עסקים כרגיל, לא לתת ליצורים הללו את ההנאה לראות את הפחד שבעיניו, אך הכאב לא נתן לו ליישם את רצונותיו. הסבל, שאפילו עוד לא היה פתיח למה שעתידי לעבור, גרם למצחו להיחרץ.

"תענה לי. ולא - ננסה על גופך את המכשירים החדשים שלנו".

"אין לי מה לחדש", אורי נשך את שפתיו. הכווייה שבגבו העבירה בו זרמי כאב איומים. הוא הרגיש שהוא עומד להתעלף, במובן הפשוט של המילה.

"אני דווקא לא חושב כך. אין לי מושג אם שמת לב, אבל אני לא טיפוס סבלן ולא אוהב שיחות רעים. קדימה, דבר". החוקר התקרב פסיעה קטנה לעברו של אורי.

"אין לי מה לחדש".

החוקר רכן מול השבוי, מתכופף ולוחץ בחוזקה על כוויתיו המוגלתיות.

אורי נשך את שפתיו עד שחריץ דם דקיק החל לזרוף משפתו התחתונה. צבע פניו אזל. לא, הוא לא יספק להם את ההנאה לשמוע אותו זועק. לא מגיע להם.

"לא אעצור עד שתגיד לי את מה שאני רוצה", הוא הגביר את הלחץ בלחיצה.

האוויר נכלא בריאותיו. "מה... מה אתה רוצה שאגיד?" הכאב היה מעל ומעבר ליכולותיו. הוא לא יגיד, רק...

החוקר לא הרפה. "שם, דבר ראשון. שם של המפקדים שלך ודרגתך. כבר קראתי את התיק האישי שלך מהמוסד, והרגש שהתעורר בי מקריאתו יתעמעם רק אם אטפל בכ אישית. אין לך מושג כמה אני שונא אנשי מוסד. יש לי אינטרס אישי בעניין. אשתי וכל המשפחה שלי מתו בגללכם. אני אירגע רק אם אנקום". הוא בחר לשתף את אורי במידע הזה בעיניים פקוחות, מבהיר לו את עוצמת השנאה והתיעוב שלו אליו. המילים שלו רק יגרמו לאורי לפתוח את פיו...

הוורידים הפכו בולטים במצחו של אורי. הוא ראה כוכבים מתנפצים מול עיניו. עיניו נעצמו ונפקחו לסירוגין.

"הלן, אתה! אתה לא מתעלף לי פה! אין לי זמן לשטויות!" מאוחר מדי. ראשו של אורי נפל על חזהו.

"נו, באמת. עדיין לא התחלנו", סינן לעצמו החוקר, מסתובב לאחוריו. "יאסין, בוא הנה", קרא ליד ימינו.

בתוך כמה שניות נכנס פנימה גברתן בעל ראש מקריח וזקן דחוס, מתקרב לאורי ומעורר אותו בלא קורטוב של רחמים. אורי פקח את עיניו, כמה שניות עברו עד שהצליח להיזכר באיזו סיטואציה הוא נתון. שובהו עומד מולו, דורש מידע, מבהיר לו את עוצמת השנאה שלו כלפי הישראלים. והכאב... הוא ניסה להקחות אותו בעזרת תרגילי נשימות, ללא הצלחה.

"אני לא מוותר לך ליהנות מעולם העילפון כל כך בקלות. לא בורחים לשם כל כך מהר. תענה לי בפעם האחרונה: דרגה ושם של המפקדים שלך!"

הם כבר יודעים את האמת. בטח רוצים לבחון אותו. "איש שטח במוסד באגף קיסריה", מלמל. "למפקד שלי קוראים יואב לופ..."
הכאב החד שחש השתיק אותו לכמה שניות. אורי מצמץ בכוח, מנסה לראות מבעד למסכת הערפל. ראה מולו את החוקר עומד, מכשיר חקירות כלשהו בידו.

"אני. רוצה. דיוק!!! אני רואה שאתה מנסה אותי עם המריחות וההתחמקויות שלך!!! אתה ביחידה של ניר שוהם".

אורי השתוקק לברוח לתהומות חוסר ההכרה. הכאב היה בלתי נסבל. הוא לא ידע מה נדרש ממנו לעשות, בפרט שאינו יודע מה כן יודעים עליו ומה לא. הוא לא סמך על דברי החוקר שהצהיר כי קרא את התיק האישי שלו. איך הוא הגיע אליו בכלל??? מה, למען השם, עליו לענות לו?!